

Política | Actualitzat el 08/01/2017 a les 18:33

Un relleu a corre-cuita que no va agafar tothom per sorpresa

El nom de Carles Puigdemont circulava a finals del 2015 com a hipotètic relleu de Mas en cercles reduïts del sobiranisme, però no va saltar a primera fila fins que l'expresident va decidir fer el pas enrere | Dirigents consultats asseguren que David Madí va tenir un paper central en l'operació que va dur el dirigent nacionalista a la Generalitat | Membres de la direcció de CDC eren partidaris d'anar a noves eleccions i de plantejar-les com un plebiscit sobre Mas

Puigdemont i Mas, a la cerimònia de presa de possessió del 12 de gener del 2016 | Adrià Costa

Al llarg d'aquest 2016, dirigents de l'antiga Convergència han anat reconstruint en privat els dies que van conduir Carles Puigdemont a la presidència de la Generalitat. Dues escenes, relatades per membres d'alt rang del Govern en l'etapa d'Artur Mas, serveixen per il·lustrar que el nom de l'exalcalde de Girona no era, precisament, una opció que apareixia a ultimíssima hora per solucionar la negociació entre Junts pel Sí i la CUP. Una negociació, per cert, que va estar a punt d'esberlar una legislatura nascuda amb la majoria absoluta independentista -en escons- de les eleccions del 27-S.

La primera escena és de l'octubre del 2016. Un membre del Govern es va desplaçar cap a les comarques gironines amb motiu d'un acte commemoratiu. S'hi va trobar David Madí, estratègia en cap de Mas en temps d'oposició i que, tot i estar enquadrat en el sector privat, segueix al detall els esdeveniments de la política catalana. L'alt càrrec consultat per **NacióDigital** relata: "Madí va assenyalar Puigdemont [present a l'acte] i va dir-me que era l'home adequat per agafar el relleu del president davant la situació de bloqueig".

Carles Puigdemont i Artur Mas, 130è i 129è president, respectivament. Foto: José Manuel Gutiérrez

Unes setmanes més tard, un altre dirigent governamental va mantenir una reunió privada amb Madí que va acabar amb una discussió "política, no personal". La font consultada mantenia que Mas no havia de plegar i que, si cal, el més adequat seria anar a eleccions el 6 de març del 2016. Madí, en canvi, defensava que Puigdemont podria arribar a suposar una via per superar el conflicte. La resolució la coneix tothom: el president de CDC -en aquell moment encara no es deia PDECat- va decidir fer un "pas al costat" i qui ocupava l'alcaldia de Girona va fer el salt a la Generalitat.

Consells de tots els tipus

Fins tres dies abans de plegar, Mas havia mostrat un perfil agressiu davant la possibilitat de cedir davant la CUP. En una roda de premsa especialment agra a Palau, l'aleshores president de la Generalitat va anunciar que no claudicaria davant dels qui volien representar la "hiperrevolució de les súperesquerres". El divendres 8 de gener, segons excol·laboradors consultats, ja treballava en el decret de convocatòria en una reunió amb el seu nucli dur. "Fins i tot es va començar a dissenyar la campanya electoral", ressalta un alt càrrec del PDECat.

A qui va consultar Mas, a banda dels seus col·laboradors i la cúpula de l'antiga CDC? Veus consultades asseguren que els periodistes José Antich, director d'El Nacional, i Pilar Rahola, columnista de *La Vanguardia* i col·laboradora a 8tv, també van aconsellar a Mas cedir el testimoni. "També van tenir un paper discret però rellevant quan el president va avançar eleccions l'any 2012", sosté un dirigent consultat. David Fernández, exdiputat de la CUP que va cultivar una bona relació amb l'expresident, també va interlocutar directament, així com també Raül Romeva, cap de llista de Junts pel Sí i ara conseller d'Exteriors.

Artur Mas, després del ple d'investidura del seu successor. Foto: Martí Albesa

No tothom era del mateix parer, per descomptat. L'adéu del líder de CDC va generar estupefacció i, fins i tot, rebuig en cercles amplis del partit. A Palau s'hi van viure episodis de tensió, mentre que a l'executiva de Convergència van prevaldre els comentaris en contra de la decisió. Felip Puig -aleshores conseller-, Germà Gordó -també al Govern en aquell moment al capdavant de Justícia-, i Ferran Bel -diputat al Congrés- van ser només tres dels que s'hi van posicionar en contra. Malgrat això, la direcció no va posar traves al relleu perquè va pesar més la necessitat de trobar una resolució a l'atzucac enquè havia entrat la legislatura. No faltaven dirigents, però, que preferien fer eleccions el 6 de març en clau "plebiscitària" sobre Mas.

Escenaris paral·lels

Només unes hores abans, els negociadors de CDC havien mantingut una última trobada amb la CUP per tancar els serrells de l'acord, que comprometia els anticapitalistes a garantir l'estabilitat parlamentària de Junts pel Sí. Va ser una última fase negociadora d'infart, a cavall de la seu de l'ANC -el seu president, Jordi Sànchez, va conversar directament amb Mas en aquelles dates- i l'Hotel Catalunya Balmes. Sosté l'expresident que només va decidir fer el pas quan va veure que estava garantida l'estabilitat del futur executiu.

En privat, segons diversos dirigents consultats, Mas donava per fet que els diputats Anna Gabriel i Benet Salellas serien expulsats del grup parlamentari en contraprestació al seu gest. "Aquests dos no seguiran", pronosticava. Res més lluny de la realitat, però: Gabriel i Salellas van ser els encarregats de sortir en públic a valorar l'acord en les hores prèvies a la investidura, i el diputat gironí va pronunciar les famoses paraules sobre enviar Mas "a la paperera de la història". Aquesta frase va fer pensar més d'un dirigent de la vella guàrdia convergent que aquell acord no trigaria a fer aigües. N'hi ha alguns que el donen per mort, passi el que passi amb els pressupostos per al 2017.

Artur Mas, aquest dissabte al Palau de la Generalitat Foto: Ivan Giménez

Josep Rull, Jordi Turull i Lluís Corominas van ser els encarregats de reunir-se amb Mas el dissabte 9 de gener a Palau per informar-lo de les reunions que havien tingut amb representants de Junts pel Sí i la CUP el dia anterior fins les dues de la matinada. "L'intercanvi d'esborranys definitiu es va produir al migdia del dissabte" assenyalava una veu coneixedora dels contactes. Només faltava trucar Puigdemont i que baixés de la ciutat que governava.

La trucada definitiva

El dirigent nacionalista presidia en aquell moment l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) i estava al corrent dels aspectes clau de la negociació. Cap al migdia d'aquell dissabte, després de dinar a Girona amb la seva família, va rebre la trucada de Mas per baixar a Plaça Sant Jaume. "Un cop arriba, es decideix en qüestió de minuts", sosté un dirigent que el coneix bé del Parlament. Després d'acceptar l'encàrrec, es dirigeix cap a l'antiga seu de CDC i marxa cap a casa.

"Volia anar sol amb el cotxe, sense seguretat. A qui se li acudeix!", manté una veu consultada, que va recomanar que un mossos l'escoltés fins a Girona. L'endemà al matí va treballar el discurs d'investidura -la base era la de Mas, ell hi va afegir tocs genuïns- i es va dirigir als consellers nacionals de CDC per deixar-los clar que ell havia vingut a "solucionar un problema". Un any després, ja té clar que d'aquí a un any no serà president.